

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1820	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 22 Σεπτεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ ἀναγκαιότης τῆς διδαχῆς

«Καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους» (Λουκ. 5,3)

Τὸ ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει; Διηγείται **ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα**, τὰ ἄπειρα θαύματα ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Σὲ μιὰ λίμνη οἱ ψαράδες ψάρεψαν τὴ μία φορὰ χωρὶς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἄλλη μαζί μὲ τὸ Χριστό, καὶ μὲ τὴν εὐλογία του τὰ ἀδειανὰ δίχτυα τοὺς γέμισαν ψάρια.

Ἀλλὰ ἐγώ, ἀγαπητοί μου, δὲν θέλω σήμερα νὰ μιλήσω γιὰ τὸ θαῦμα· θέλω νὰ μιλήσω γιὰ κάτι ἄλλο ἀνώτερο. Τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι πρῶτα ἔγινε αὐτὸ καὶ μετὰ ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὁ Χριστὸς δηλαδή, προτοῦ νὰ εὐλογήσῃ τὰ δίχτυα τῶν ψαράδων καὶ νὰ πιάσουν τόσα ψάρια, ἔκανε κάτι ἄλλο· ἀνέβηκε στὶς βάρκες καὶ **«καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους»** (Λουκ. 5,3). Πρῶτα δηλαδὴ εἶνε ἡ διδασκαλία καὶ μετὰ τὸ θαῦμα, **προηγείται ἡ διδασκαλία - ἀκολουθεῖ τὸ θαῦμα**. Τὸ θαῦμα εἶνε τρόπον τινὰ ἢ σφραγίδα ποὺ βάζει ὁ Χριστὸς στὸ κείμενο τῆς διδαχῆς, γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ γνησιότητά της.

Τί μᾶς διδάσκει αὐτό;

Ἄκουνε μερικοὶ καὶ θαυμάζουν «τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου!» – μεγάλη ἢ χάρις του, «τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος!» – μεγάλη ἢ χάρις του, «τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Γερασίμου!» – μεγάλη ἢ χάρις του, «τὰ θαύματα τῶν ἁγίων, τῆς Παναγίας!» – ὑψίστη ἢ χάρις. Τὰ παραδεχόμεθα. Ἀλλὰ **παραπάνω ἀπὸ τὰ θαύματα εἶνε ἡ διδασκαλία**, τὰ ἀνεκτίμητα λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ναί, ὁ Χριστὸς δίδασκε. **Τί δίδασκε;** Τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, **τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»** (Ἰω. 13,34-15,12,17). Μόνο αὐτὸ δίδασκε; Αὐτὸ εἶνε ἡ κορυφή· ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ φτάσῃ στὴν κορυφή θὰ περάσῃ πρῶτα τοὺς πρόποδες. Μᾶς ἀρέσει ἢ κορυφή, μᾶς ἀρέσει ὁ τροῦλλος, ἀλλὰ δὲν φροντίζουμε νὰ βάλουμε βαθειὰ θεμέλια, τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν φαίνονται, ἀλλ' ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει ἡ οἰκοδομή. Ὁ-

λοι μιλοῦν περὶ ἀγάπης, σὰν καραμέλλα τὴν πιπιλίζουν δίδοντάς της ποικίλο περιεχόμενο. Γιὰ νὰ φτάσουμε ὅμως στὴν κορυφή, πρέπει ν' ἀνοίξουμε, βαθειὰ στὴ γῆ, θεμέλια καὶ νὰ τὰ θάψουμε ἐκεῖ. Τὸ δὲ θεμέλιο ποιό εἶνε; Προτοῦ νὰ πῆ τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ὁ Χριστὸς εἶπε ἄλλα. Τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» τὸ εἶπε ὅταν πλησίαζε στὴ Γεθσημανῆ· ὅταν πλησίαζε νὰ προσφέρῃ τὴν ὑψίστη θυσία, τότε εἶπε· Παιδιά μου, φεύγω· **«ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»** καὶ **«ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε»** (Ἰ.ἀ. 13,35). Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸς ὁ πρῶτος λόγος του· ὁ πρῶτος λόγος του εἶνε κάτι ἄλλο, ποὺ ἂν τὸ κάνουμε ὅλοι θ' ἀλλάξῃ ὁ κόσμος, μιὰ λέξι δυναμίτης ποὺ σπάει τὸ βράχο, ἓνα φάρμακο πικρὸ ἀλλὰ σωτήριο. Ἄν μπορούσα θὰ τὸ ἔγραφα στὴν προμετωπίδα τῶν Ἦνωμένων Ἐθνῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὸ λέει· Ὡ ἀνθρωπότης, **«μετανοεῖτε»** (Ματθ. 4,17). **«Ἐὰν μὴ μετανοήτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεισθε»** (Λουκ. 13,3). Ν' ἀλλάξουμε καρδιά, μυαλό, κατεύθυνσι - πορεία βίου. **«Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ»** μου, λέει ὁ Χριστὸς (Μάρκ. 1,15). Τὰ θεμέλια τοῦ χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος εἶνε ἀφ' ἑνὸς μετάνοια, τὰ δάκρυα στὸ ἐξομολογητήριο, καὶ ἀφ' ἑτέρου πίστι ἀκράδαντος στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ, ἐπάνω στὰ γερά αὐτὰ θεμέλια, ὑψώνεται ἡ θεία οἰκοδομή, στὴν ὁποία θὰ κυματίζῃ ἡ αἰώνιος σημαία τῆς ἀγάπης.

Δίδασκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς. **Ποῦ ἐδίδασκε;** Παντοῦ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶπε τὸ **«Μετανοεῖτε»** μέχρι τὴν τελευταία του λέξι ὁ Χριστὸς ἦταν ὅλο διδασκαλία. Δίδασκε **στὸ ναό**. Ποῦ εἶνε οἱ ἰεχωβίτες, ποὺ δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία; Ὁ ἴδιος ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας πῆγε δώδεκα χρονῶν στὸ ναὸ καὶ δίδασκε τοὺς σοφοὺς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὑπέβαλε ἐρωτήσεις στὶς ὁποῖες δὲν μπορούσαν ν' ἀπαντήσουν. Δίδασκε στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ. Δίδασκε στὶς

έορτές που έώρταζαν οί 'Ιουδαῖοι μὲ κέντρο ἔθνικοθρησκευτικὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Δίδασκε στὴ **συναγωγή**, σὲ κτήρια - εἶδος σχολείων, ὅπου μέχρι σήμερα συγκεντρώνονται κάθε Σάββατο οἱ 'Ισραηλιῖτες γιὰ νὰ διαβάσουν τὴν Τορά, τὸ Νόμο καὶ τοὺς Προφῆτας. Δίδασκε **στὰ σπίτια** σὲ χαρὲς καὶ σὲ λύπες· ὅταν γινόταν γάμος εὐλογοῦσε τὸ γάμο, ὅταν εἶχαν ἄρρωστο τοὺς ἔλεγε τὰ παρήγορα καὶ θαυματουργὰ λόγια του, κι ὅταν εἶχαν νεκρὸ καὶ φέρετρο πάλι ὁ Χριστὸς ἦταν δίπλα τους. Δίδασκε **στὰ ἀκρογιάλια** κοντὰ στοὺς ψαρᾶδες ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα, δίδασκε **στὰ χωράφια** κοντὰ στοὺς χωρικοὺς ποὺ ἔσπερναν τὴ γῆ, δίδασκε πάνω **στὰ βουνά**· ἢ πιὸ περίφημη ὁμιλία του, ἢ μνημειώδης ὁμιλία του, ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε ἡ Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία του. Δίδασκε ἀκόμα κοντὰ στὰ ποτάμια. Δίδαξε τέλος ὁ Χριστὸς – ποῦ; καὶ **πάνω στὸ σταυρό!** Ἄνοιξε τὸ στόμα του ἑπτὰ φορές, ἑπτὰ λόγους εἶπε ποὺ εἶνε ἀνεκτίμητοι. Ὅλες τὶς νεώτερες καὶ παλαιότερες φιλοσοφίες νὰ πάρης καὶ νὰ τὶς στύψης σὰ λεμόνι, δὲν φτειάχνεις ἓνα λόγο ἀπὸ αὐτοὺς. Σὰν ἐκεῖνο τὸν ἀπύθμενο καὶ ὠκεάνιο λόγο «*Θεὲ μου Θεὲ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46), ποὺ ἔρχεται καὶ σ' ἐμᾶς πολλὰς φορές μέσα στὴ δίνη καὶ τὴ θύελλα τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ τὸν ἄλλο ἐκεῖνο συγκλονιστικὸ λόγο «*Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου*» (Λουκ. 23,46). Δίδασκε διαρκῶς· ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βγήκε στὸν δημόσιο βίο μέχρις ὅτου νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα του, ἡ ζωὴ του ἦταν μιὰ διδασκαλία.

Περισσότερο λοιπὸν ἀπὸ τὰ θαύματα – ποὺ εἶνε ὄχι γιὰ τοὺς πιστοὺς ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀπίστους (βλ. Α' Κορ. 14,22) – ἄς προσέξουμε τὴ διδασκαλία. **Ὁ πιστὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἄλλα θαύματα.** Θέλεις θαῦμα; Ἐγὼ ἓνα θαῦμα θεωρῶ μέγιστο· ὅτι τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί πάνω στὴν ἀγία τράπεζα γίνονται σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὸ ἔπιασαν στὰ χέρια τους ὁ Νικόδημος καὶ ὁ 'Ιωσήφ, καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας ποὺ ἀχνίζει μέσ' στὸ δισκοπότηρο. Νὰ τὸ θαῦμα – ἂν πιστεύουμε βέβαια. Ἄν πιστεύης, ἔμπα στὴν ἐκκλησία· ἂν δὲν πιστεύης, μὴν πατάς, κάθισε ἀπ' ἔξω, πάρε ἓνα κομπολόι καὶ παῖζε, πηγαινέ ὅπου θέλεις.

* * *

Ἔχουμε ἀνάγκη διδασκαλίας. Διδασκαλία χρειάζεται ὁ λαὸς μας. Γι' αὐτὸ οἱ κληρικοί, ὅπως ὁ Κύριος, πρέπει νὰ διδάσκουμε.

● Διδασκαλία πρῶτα - πρῶτα **στοὺς ναοὺς.** Ἄν τὴν ὥρα αὐτὴ κατέβαινε ἓνας ἄγγελος κ' ἔκανε ἐπιθεώρησι, πόσους ναοὺς θὰ ἔβρισκε

νὰ ἔχουν κήρυγμα; Στὶς περισσότερες ἐκκλησίες διδασκαλία δὲν ὑπάρχει.

● Διδασκαλία ἔπειτα **στὰ σπίτια.** Πατέρα καὶ μάνα, ἔχετε παιδιά; ἔχετε εὐθύνη. Χρὲς σας δὲν εἶνε μόνο νὰ ταΐζετε μὲ φαγητό. Τὸ πρῶι, μετὰ τὴν προσευχὴ, καλέστε τὰ παιδιά, καθίστε λίγα λεπτά καὶ ἀνοίξτε τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ κάνετε αὐτό; Ποιὸς πατέρας καὶ ποιά μάνα μόλις τὰ παιδιά σηκωθοῦν τὰ μαθαίνουν νὰ κάνουν προσευχὴ; Μὴν παραπονούμεθα ἔπειτα γιὰτὶ παραστρατοῦν. Γονεῖς, σπεῖρετε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Θὰ πεθάνετε μιὰ μέρα, ἀλλ' ἐὰν γονατίζετε μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ διαβάζετε Εὐαγγέλιο, τὰ παιδιά δὲν θὰ σᾶς ξεχάσουν.

● Διδασκαλία λοιπὸν στοὺς ναοὺς, στὰ σπίτια, στὰ σχολεῖα, στὸ στρατό, στοὺς σταθμοὺς, στὸν τύπο, στὰ ἐργαστήρια, στὴ δημόσια ζωὴ, στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ δικαστήρια, παντοῦ. Θὰ πῆ κάποιος· Νά, τὸ Εὐαγγέλιο ὑπάρχει στὰ δικαστήρια. Ὡ δυστυχία! Τὸ Εὐαγγέλιο τὸ ἔχουμε ἐκεῖ ὄχι γιὰ νὰ τὸ διαβάσουμε ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ παλαμίζουμε δίνοντας ψεύτικους ὄρκους. Κατὰ τὰ ἄλλα δικασταὶ καὶ δικηγόροι τὸ ἀγνοοῦν. Μόνο πρὸς ἐμπαιγμὸν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο.

Δυστυχῶς σήμερα δὲν γίνεται διδασκαλία. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποιὸ εἶνε; Πάρτε δυὸ σπίτια, ἓνα στὸ ὁποῖο διαβάζουν καὶ ἓνα στὸ ὁποῖο δὲν διαβάζουν Εὐαγγέλιο, καὶ συγκρίνετε. Πάρτε δυὸ ἐνορίες, μιὰ στὴν ὁποία ὁ παπᾶς ξέρει μόνο νὰ μαζεύη τυχερὰ καὶ μιὰ στὴν ὁποία ὁ παπᾶς πιστεύει καὶ διδάσκει, καὶ θὰ δῆτε τὴ διαφορά. Πάρτε μιὰ κοινωνία ὅπου δὲν ὑπάρχει Εὐαγγέλιο, καὶ θὰ δῆτε ἐγκλήματα, αὐτοκτονίες, κακίες· πάρτε καὶ μιὰ κοινωνία ὅπου βασιλεύει τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἡ κοινωνία αὐτὴ θὰ γίνῃ κοινωνία ἀγγέλων.

* * *

Τί εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ διδασκαλία καὶ τὸ κήρυγμα; Εἶνε φῶς ποὺ διαλύει τὰ σκοτάδια, νερὸ ποὺ δροσιζει, μάννα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ οὐράνια, δυναμίτης ποὺ τινάζει τὰ βράχια τῆς κακίας, ἐπανάστασι, ψωμί ποὺ τρέφει, νερὸ ἀθάνατο, γάλα ἄδοιο.

Ἀδέρφια μου, γράψτε το. Ἔρχεται τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, θύελλα ποὺ θὰ σαρώσῃ τὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα! Ἄλλ' ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, ἔσεῖς **κρατήστε τὰ ῥήματα τοῦ Ναζωραίου!** Πιστοὶ στὴν πατρίδα, στὴ θρησκεία, στὴν οἰκογένεια! Κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ μόνο στὸ Χριστό. Ἔτσι θὰ βαδίσουμε ἐμπρός. Κι ὅταν ἔρθῃ τὸ τέλος θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**